

Media:	ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ	Page:	68-69	Published at:	30-05-2026
Author:		Surface:	1109.18 cm ²	Circulation:	9000
Subjects:					

Η Ερση Σωτηροπούλου μετατρέπει τη διαδρομή της ηρωίδας της σε μια κατάβαση ανάμεσα σε φαντάσματα ζωντανών και νεκρών

ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΣ ΦΑΝΤΗ

Στη *Σενιορίτα*, μια γυναίκα σε πένθος περιπλανιέται στους δρόμους της Πόλης του Μεξικού. Η Σωτηροπούλου αντλεί από αυτή την εμπειρία για να μετατρέψει τη διαδρομή της ηρωίδας σε μια ιδιότυπη νέκρεια, σε μια κατάβαση ανάμεσα σε φαντάσματα ζωντανών και νεκρών. Η έξοδος της γυναίκας από το ξενοδοχείο, παρά τις προειδοποιήσεις για τον κίνδυνο, αντανakλά μια εσωτερική μετατόπιση χωρίς επιστροφή. Μέσα από μια ανερμίστη, σχεδόν ψυχεδελική περιπλάνηση, η μνήμη εισβάλλει αποσπασματικά, επιστρέφοντας αδιάκοπα στις τελευταίες ημέρες του αγαπημένου της ανθρώπου, ο οποίος πέθανε από καρκίνο. Η ίδια επαναλαμβάνει ότι ήταν «άσπλη», πως δεν μπόρεσε να τον σώσει. Μέσα από αυτή την εμμονική επανάληψη αναδύεται η συντριπτική ανεπάρκεια του ανθρώπου απέναντι στον θάνατο.

Δεν υπάρχει γραμμική ανασύσταση γεγονότων· υπάρχουν εικόνες, ενοχές, φράσεις, στιγμές τρόμου που επανέρχονται κατακερματισμένες. Εχοντας περάσει σε μια κατάσταση όπου τα όρια των πραγμάτων ρευστοποιούνται, το Μεξικό από τουριστικός προορισμός γίνεται ψυχικό τοπίο εντός

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

του οποίου οι μάσκες, οι ζητιάνοι, οι μικροπωλητές, οι *taquerías*, τα δύο κορίτσια που μεταξύ τους ερωτοτροπούν, τα χρώματα και οι θόρυβοι αποκτούν τελετουργική διάσταση. Οι γιατροί εμφανίζονται σαν ιερείς ενός ακατανόητου δόγματος· φορείς εξουσίας που μιλούν με κώδικες και στατιστικές, την ώρα που οι συγγενείς καταρρέουν μέσα σε μια πρωτόγονη επίκληση.

Η ΜΕΘ παρουσιάζεται ως ο απόλυτος τόπος αποπροσωποποίησης. Ο άνθρωπος παύει να είναι πρόσωπο και μετατρέπεται σε βιολογικό υπόλειμμα υπό επιτήρηση. Οι συγγενείς που πιάνουν κατά λάθος ξένα χέρια είναι από τις πιο τρομακτικές συλλήψεις του βιβλίου. Οι επικλήσεις τους αποκτούν χαρακτηριστή θρησκευτικής λιτανείας. Το συγκλονιστικό απόσπασμα όπου η λέξη «Γιατρέ» επαναλαμβάνεται με δεκάδες παραλλαγές, «Γιατρέ σαν αναφιλητό», «Γιατρέ όπως λες το πρώτο σ' αγαπώ», «Γιατρέ Πυθία, γιατρέ τη Υπερμάχω», συγκαταλέγεται στις πιο

δυνατές στιγμές του βιβλίου. Η μεγάλη δύναμη της *Σενιορίτας* βρίσκεται στη διαρκή μεταμόρφωση των πάντων: του καρκίνου σε μυθικό τέρας, των γιατρών σε έντομα, του πένθους σε καρναβάλι, της πόλης σε νέκρεια.

Όλα συνθέτουν μια διονυσιακή ατμόσφαιρα που αντιπαράτιθεται βίαια με τη νεκρική ακινησία της εντατικής. Οι μάσκες χαμογελούν με στόματα κόκκινα «σαν βράγχια ψαριού», καθώς το σώμα που πενθεί είναι το ίδιο σώμα που επιθυμεί, που διεγείρεται, που επιμένει να αισθάνεται. Αυτή η σωματικότητα αποτυπώνεται κυρίως στη γλώσσα. Η γλώσσα πρέπει να παραμορφωθεί, να διαταραχθεί, για να αντέξει το φορτίο του πόνου.

Το καρναβάλι φέρνει στον νου τη μεζικανική σχέση με τον θάνατο, επιτρέποντας στη συγγραφέα να αποφύγει έναν δυτικού τύπου ρεαλισμό του πένθους. Αν η νουβέλα εκτυλισσόταν αποκλειστικά στην Αθήνα ή μέσα στο νοσοκομείο, ίσως κινδύνευε να

ΕΡΣΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Σενιορίτα

Σελ. 72

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ, 2026

εγκλωβιστεί σε μια ψυχολογική αφήγηση απώλειας.

Υπάρχει επίσης μια κοινή αίσθηση «περάσματος απέναντι» που συνομιλεί με το μυθιστόρημα του Paul Bowles *The Sheltering Sky* («Τοάι στη Σαχάρα»)· όχι βέβαια στην πλοκή, αλλά σε επίπεδο υπαρξιακής ατμόσφαιρας και ψυχικής τοπογραφίας. Στο «Τοάι στη Σαχάρα», ιδιαίτερα μετά τον θάνατο του συντρόφου της, η Kit μοιάζει να απορροφάται από έναν κόσμο όπου η προσωπική ταυτότητα χάνεται. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στη *Σενιορίτα*.

Το επαναλαμβανόμενο «είμαι απέναντι» υπογραμμίζει μια εμπειρία υπαρξιακής απογύμνωσης, όπου το άτομο χάνει τις σταθερές συντεταγμένες του. Ακόμη πιο ουσιαστική είναι η συγγένεια στον τρόπο που τα δύο έργα συνδέουν τον θάνατο με μια αλλόκοτη μέθη αισθήσεων. Όλα απορρυθμίζονται και οι συνήθειες άμυνες του δυτικού εαυτού καταρρέουν. Όμως, η *Σενιορίτα* δεν βυθίζεται ποτέ σε έναν μονοσήμαντο μηδενισμό. Με γραφή κοφτή, παλλόμενη, σχεδόν εμπύρετη, καταφέρνει να δημιουργήσει ένα σύμπαν που κινείται διαρκώς ανάμεσα στο όνειρο και στην πραγματικότητα, στην εγρήγορση και στην παραίσθηση. Από το σκοτάδι αναδύεται ξανά ο έρωτας και μια αχαλίνωτη ενέργεια.

Η μεγάλη δύναμη της *Σενιορίτας* βρίσκεται στη διαρκή μεταμόρφωση των πάντων